

Arrest

nr. 209 635 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot T. D. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. X van 19 september 2018 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de autoriteiten omwille van zijn halfbroer R.E.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 14 februari 2014 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard was dat er voor burgers sprake was van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers eerste en tweede volgend verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal respectievelijk op 31 mei 2016 en 15 september 2017 beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers beroepen tegen die beslissingen werden verworpen bij respectievelijk 's Raads arresten nr. X van 10 november 2016 en nr. X van 31 januari 2018.

Ter ondersteuning van zijn huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Zo verklaart hij dat er in zijn regio nog steeds naar hem geïnformeerd wordt en dat hij bij een terugkeer in handen van de overheid zou vallen. Tevens merkt hij o.a. nog op dat hij vreest dat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst de rechten van zijn kinderen zouden geschonden worden.

Verzoeker legt ter staving van zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: een document opgesteld door Svetlana Gannushkina in de hoedanigheid van voorzitter van het ‘Comité van civiele bijstand’ en een door hem zelf opgesteld document waarin hij vraagt aan Svetlana Gannushkina om zijn problemen te bevestigen en deze bevestiging aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over te maken.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. X van 14 februari 2014 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het volharden in de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker verwijst zeer algemeen naar het door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde document opgesteld door Svetlana Gannushkina, doch hij werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband wordt vastgesteld: "Wat het door Svetlana Gannushkina opgestelde document betreft kan enkel worden vastgesteld dat dit op uw uitdrukkelijk verzoek werd opgesteld en dat er uit de tekst nergens kan afgeleid worden op welke andere bronnen het verslag zou gebaseerd zijn of op welke concrete feiten werd gesteund om uw vervolgingsfeiten te bevestigen. De verwoording inzake uw problemen kent een uiterst gesolliciteerd karakter zonder referenties en geeft de indruk dat uw relaas zonder meer voor waar werd aangenomen en als dusdanig zonder de minste verificatie werd neergeschreven."

De Raad stelt vast dat verzoeker ook eerder bij zijn vorig, tweede volgende verzoek om internationale bescherming een document van het 'Comité van civiele bijstand' voorlegde, in welk verband bij 's Raads arrest nr. X van 31 januari 2018 het volgende werd vastgesteld: "Verzoekende partijen leggen via een

aanvullende nota een document neer van het "Comité van civiele bijstand" dat hun vrees en vervolging zou ondersteunen. De Raad kan slechts vaststellen dat in het document hun ongeloofwaardig bevonden asielaas louter wordt herhaald doch geen toelichting wordt gegeven op basis van welke bronnen het relaas werd opgesteld en bevestigd. Aan dit document kan dus geen objectieve bewijswaarde worden toegekend ter ondersteuning van hun relaas. Het document kan verzoekende partijen hun ongeloofwaardig asielaas bijgevolg niet herstellen. In dit document wordt ook verwezen naar een aantal praktijken die voorvallen onder het regime van Ramzan Kadyrov. Een dergelijke verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke."

Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. X (c)), wat hier niet het geval is, zoals eerder werd vastgesteld bij 's Raads arrest nr. X van 14 februari 2014, waarbij in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van het door hem aangehaalde vluchrelaas, waarin hij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

Betreffende de opmerking van verzoeker in het verzoekschrift dat mevrouw Gannushkina in haar brief duidelijk naar verschillende internetbronnen verwijst, verzoekers toelichting omtrent de persoon en functie(s) van Svetlana Gannushkina en verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar (deels als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent o.a. de algemene situatie en mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en bij uitbreiding de Noordelijke Kaukasus, benadrukt de Raad dat een dergelijke algemene verwijzing naar (algemene informatie over) de persoon Svetlana Gannushkina, het optreden van en (wan)praktijken onder het beleid van president Kadyrov, mensenrechtenschendingen begaan tegen o.a. familieleden van personen die aanhangers zijn van terroristische organisaties alsook tegen journalisten en mensenrechtenactivisten en inzake het middeleeuws principe van de collectieve verantwoordelijkheid en het voorliggende wetsvoorstel in Tsjetsjenië betreffende de strafrechtelijke aansprakelijkheid van familieleden van illegale gewapende groeperingen, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchrelaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 14 december 2004, nr. X).

Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchrelaas, te ontcrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier blijkt niet en verzoeker brengt zelf geen concrete en objectieve gegevens aan waaruit zou blijken dat de situatie in Tsjetsjenië van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 juli 2018, benadrukt verzoekende partij vooreerst dat haar moeder en broer erkend werden als vluchteling in 2011 en dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat zij geen vrees kent. Verzoekende partij wijst er op dat zij nieuwe documenten heeft voorgelegd met name een document van S.G. die haar problematiek bevestigt zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij de waarheid spreekt en niet terug kan naar haar land van herkomst omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoekende partij wijst er nog op dat S.G. een bekende mensenrechtenactiviste is zodat haar dossier teruggestuurd dient te worden voor een nieuwe analyse.

Waar verzoekende partij benadrukt dat haar moeder en broer erkend werden als vluchteling in 2011 en dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat zij geen vrees kent, wijst de Raad op hetgeen bij arrest nr. X van 31 januari 2018 werd gesteld, met name: “Waar verzoekende partijen stellen dat de moeder van eerste verzoekende partij en haar halfbroer in België erkend werden als vluchteling, en voorts wijzen op de eenheid van familie, en het feit dat zij dezelfde elementen en vrees inroepen als hun familieleden, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat verzoeker zijn moeder en halfbroer als vluchteling werden erkend, en vragen om de toepassing “familiale eenheid” en hierbij verwijzen naar de verblijfskaart van de moeder van verzoeker (stuk 3), wijst de Raad op hetgeen wat bij arrest nr. X van 10 november 2016 dienaangaande werd gesteld:

“Betreffende verzoekers betoog, zoals hij dat ook eerder al aanhaalde bij (zijn beroepsprocedure en die van zijn vrouw bij de Raad in het kader van) de eerste asielaanvraag, dat zijn moeder en halfbroer als vluchteling werden erkend, wijst de Raad vooreerst naar hetgeen dienaangaande bij voormeld arrest van de Raad nr. X van 14 februari 2014 werd vastgesteld, met name: “Verzoekende partijen wijzen erop dat de problemen die zij hebben ondervonden nauw verbonden zijn met de problemen die de halfbroer van eerste verzoekende partij heeft gekend. Verzoekende partijen stippen aan dat verwerende partij deze familieband niet betwist en dat de halfbroer van eerste verzoekende partij en diens echtgenote op 25 oktober 2013 als vluchteling werden erkend in België. Hun verklaringen en problemen werden dus geloofwaardig bevonden. Verzoekende partijen leiden hieruit af dat hun asielrelaas dan ook als geloofwaardig dient te worden beschouwd. Verder wijzen verzoekende partijen er nog op dat ook de moeder van eerste verzoekende partij, die haar asielaanvraag samen met hen heeft ingediend, de vluchtelingenstatus heeft verkregen. Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij niet motiveert waarom de (half)broer en de moeder van eerste verzoekende partij, die hun asielaanvraag op dezelfde problemen gronden, de hoedanigheid van vluchteling konden bekomen, terwijl dit statuut niet aan hen

werd toegekend. 2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de procedure tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling niet tot doel heeft over te gaan tot de erkenning van dit recht louter en alleen uit eerbiediging voor het gezinsleven, indien hier al in casu sprake van zou zijn. Het principe van eenheid van familie staat immers niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951. Het doel van de procedure tot erkenning van vluchteling is niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (RvS 22 april 2003, nr. X). In de bestreden beslissingen wordt op uitvoerige wijze gemotiveerd waarom aan de persoonlijke problemen van eerste verzoekende partij, waarvan zij voorhoudt dat ze gelinkt zijn aan de problemen van haar halfbroer R., totaal geen geloof kan worden gehecht. Tevens motiveert verwerende partij dat de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat deze een toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet verantwoordt. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij opperen dat hun asielaanvraag eveneens als geloofwaardig dient te worden beschouwd omdat verwerende partij de asielproblematiek van de halfbroer, schoonzus en moeder van eerste verzoekende partij als geloofwaardig heeft bestempeld en dat zij als vluchteling moeten worden erkend omdat voormelde personen de vluchtelingenstatus hebben verkregen.”

De Raad benadrukt dat, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht op zijn eigen merites. Elke asielaanvraag dient op individuele basis te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.””

Waar verzoekende partij er op wijst dat zij nieuwe documenten heeft voorgelegd met name een document van S. G. die haar problematiek bevestigt zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij de waarheid spreekt en niet terug kan naar haar land van herkomst omwille van een gegronde vrees voor vervolging, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “Verzoeker verwijst zeer algemeen naar het door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde document opgesteld door Svetlana Gannushkina, doch hij werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband wordt vastgesteld: “Wat het door Svetlana Gannushkina opgestelde document betreft kan enkel worden vastgesteld dat dit op uw uitdrukkelijk verzoek werd opgesteld en dat er uit de tekst nergens kan afgeleid worden op welke andere bronnen het verslag zou gebaseerd zijn of op welke concrete feiten werd gesteund om uw vervolgingsfeiten te bevestigen. De verwoording inzake uw problemen kent een uiterst gesolliciteerd karakter zonder referenties en geeft de indruk dat uw relaas zonder meer voor waar werd aangenomen en als dusdanig zonder de minste verificatie werd neergeschreven.”

De Raad stelt vast dat verzoeker ook eerder bij zijn vorig, tweede volgende verzoek om internationale bescherming een document van het ‘Comité van civiele bijstand’ voorlegde, in welk verband bij ’s Raads arrest nr. X van 31 januari 2018 het volgende werd vastgesteld: “Verzoekende partijen leggen via een aanvullende nota een document neer van het “Comité van civiele bijstand” dat hun vrees en vervolging zou ondersteunen. De Raad kan slechts vaststellen dat in het document hun ongeloofwaardig bevonden asielaanvraag louter wordt herhaald doch geen toelichting wordt gegeven op basis van welke bronnen het relaas werd opgesteld en bevestigd. Aan dit document kan dus geen objectieve bewijswaarde worden toegekend ter ondersteuning van hun relaas. Het document kan verzoekende partijen hun ongeloofwaardig asielaanvraag bijgevolg niet herstellen. In dit document wordt ook verwezen naar een aantal praktijken die voorvallen onder het regime van Ramzan Kadyrov. Een dergelijke verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke.”

Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. X (c)), wat hier niet het geval is, zoals eerder werd vastgesteld bij ’s Raads arrest nr. X van 14 februari 2014, waarbij in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van het door hem aangehaalde vluchtrelaas, waarin hij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Betreffende de opmerking van verzoeker in het verzoekschrift dat mevrouw Gannushkina in haar brief duidelijk naar verschillende internetbronnen verwijst, verzoekers toelichting omtrent de persoon en functie(s) van Svetlana Gannushkina en verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar (deels als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent o.a. de algemene situatie en mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en bij uitbreiding de Noordelijke Kaukasus, benadrukt de Raad dat een dergelijke algemene verwijzing naar (algemene informatie over) de persoon Svetlana Gannushkina, het optreden van en (wan)praktijken onder het beleid van president Kadyrov, mensenrechtenschendingen begaan tegen o.a. familieleden van personen die aanhangers zijn van terroristische organisaties alsook tegen journalisten en mensenrechtenactivisten en inzake het middeleeuws principe van de collectieve verantwoordelijkheid en het voorliggende wetsvoorstel in Tsjetsjenië betreffende de strafrechtelijke aansprakelijkheid van familieleden van illegale gewapende groeperingen, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat S.G. een bekende mensenrechtenactiviste is zodat haar dossier teruggestuurd dient te worden voor een nieuwe analyse.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS